

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

VE

KAYITTAN DÜŞME KARARI

Başvuru no: 26660/05

Ningur NOYANALPAN ve Diğerleri / Türkiye

Başkan,

Julia Laffranque,

Hâkimler,

Stéphanie Mourou-Vikström,

Arnfinn Bårdsen,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın

katılımıyla 2 Nisan 2019 tarihinde Komite halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm),

19 Temmuz 2005 tarihinde yapılan yukarıda anılan başvuruyu göz önüne alarak,

Mahkeme İç Tüzüğü'nün 41. maddesi uyarınca, yukarıda anılan başvurunun öncelikli olarak incelenmesi gerektiğini belirten kararı göz önünde bulundurarak,

Davalı Hükümet tarafından sunulan görüşleri dikkate alarak,

Gerçekleştirilen müzakerelerin sonucunda aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAYLAR VE USUL

1. Başvuranların listesi ekte yer almaktadır. Başvuranlar, başvuruyu yaparken Mahkeme önünde yasal temsilci tarafından temsil edilmemişlerdir. İlk başvuran Ningur Noyanalpan'a kendisini ve ikinci başvuran Canan Aksoy'u Mahkeme önündeki yargılamalarda temsil etmesi için izin verilmiştir. Diğer başvuranlar, Yazı İşleri Müdürlüğü'nün 31 Ekim 2017 tarihli yazısıyla talepte bulunulmasına rağmen yasal temsilcisi atamamışlar ve daha sonra 12 Ocak 2018 tarihli taahhütlü yazıyla, kendi davalarını sunmak için izin istememişlerdir.

2. Hükümet, kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

A. Davanın Koşulları

1. Davanın geçmişi

3. Dava konusu olaylar, taraflarca ileri sürüldüğü şekliyle aşağıdaki gibi özetlenebilir:

4. Başvuranlar, 1970'li yıllardan beri Ankara'da apartman dairelerinin sahipleriydi. Başvuranlar, söz konusu apartman dairelerini karşısında yeşil alan ve çocuk parkı bulunan sessiz bir yerleşim bölgesinde buldukları için satın aldıklarını iddia etmişlerdir.

5. Başvuranların apartmanının karşısındaki park alanı, 1989 yılında özel bir şirkete ("Hastane") satılmıştır.

6. Çankaya Belediyesi, 21 Ekim 1993 tarihinde, özel bir hastanenin inşa edilmesi için Hastane'ye inşaat izni vermiştir.

7. Birkaç yıl süren binanın inşaatı sırasında, başvuranlar, özellikle geceleyin inşaat gürültüsünden, trafik sıkıntısından ve toplanmamış atıktan rahatsız olduklarını iddia etmişlerdir.

8. Hastane, 3 Temmuz 1998 tarihinde, yapı kullanım izni için belediyeye başvurmuştur. Belediye söz konusu talebe cevap vermemiştir.

9. Hastane, belediyenin cevap vermemesinin zımni onay olarak değerlendirilebileceğini iddia ederek Sağlık Bakanlığına başvuru yapmış ve böylece Bakanlıktan kendisine hastane lisansı vermesini talep etmiştir.

10. Sağlık Bakanlığı, 30 Temmuz 2018 tarihinde, Hastane'ye özel hastane lisansı vermiştir.

11. Başvuran Hadiye Nugay, 31 Ağustos 1998 tarihinde, Ankara Valiliği gürültü kontrol departmanına başvuruda bulunmuş ve Hastane'nin havalandırma ve elektrik üretimi sistemlerinden kaynaklanan gürültüden dolayı dairesindeki ve özellikle yatak odasındaki gürültü seviyesinden şikâyetçi olmuştur.

12. Ankara Valiliği gürültü kontrol departmanından gelen uzmanlar, 3 Ağustos 1998 ve 4 Eylül 1998 tarihlerinde başvuranın dairesinde yürütülen keşif çalışmalarına dayanarak, başvuranın yatak odasındaki gürültü seviyesinin, izin verilen sınırları aştığını tespit etmiştir. Valilik, ayrıca, gürültü sıkıntısına ve bunun çevreye etkisine ilişkin bulgulara dayanarak Hastane'ye verilen iznin yeniden incelenmesi için Sağlık Bakanlığı ile iletişime geçeceklerini belirtmişlerdir.

13. Sağlık Bakanlığının ilgili departmanı, 18 Ekim 1998 tarihinde, Hastane'yi aşırı gürültü seviyelerine ilişkin bulguları konusunda bilgilendirmiş ve Hastane'ye gürültü kirliliğini azaltmak üzere gerekli önlemleri alması için iki ay süre vermiştir.

14. Yetkililer, 18 Mayıs 1999 tarihinde, gürültü seviyelerini araştırmak için başvuran Hadiye Nugay'ın apartmanında başka bir teftiş yapmak

istemiş; ancak söz konusu başvuran, Hastane'nin izinleri konusunda yargı denetimi işlemleri başlatıldığı gerekçesiyle yetkililere izin vermemiştir.

2. Apartman birimlerini tekrar yerleşim birimlerine dönüştürme eylemine yönelik hukuk yargılamaları

15. Hastane, bu süre içerisinde, başvuranların ikamet ettiği binadaki beş daireyi satın almış ve söz konusu daireleri Hastane personeli için ofis ve kafeteryaya dönüştürmüştür.

16. Başvuranlar Ayşenur Noyanalpan ve Selahattin Yazıcı, 13 Aralık 1999 tarihinde, binalarında ticari alana dönüştürülmüş olan birimlere ilişkin olarak Hastane ve diğer davalılar aleyhine Ankara Sulh Ceza Mahkemesi nezdinde dava açmıştır. Başvuranlar, ilgili mahkemeden, apartman birimlerinin ticari amaçlarla kullanılmasının durdurulmasına ve söz konusu birimlerin konuta dönüştürülmesine karar vermesini talep etmişlerdir.

17. Ankara Sulh Ceza Mahkemesi, yargılamalar sırasındaki keşif incelemesine ve hazırlanan bilirkişi raporuna dayanarak, davalıların söz konusu daireleri bitişikteki Hastane binası için ofis olarak kullandıklarını ve bu durumun, imar ve inşaat yönetmeliklerine ve aynı zamanda tapu kayıtlarına aykırı olduğunu sabit bulmuştur. Dolayısıyla, ilgili mahkeme, 4 Temmuz 2000 tarihinde başvuranların talebini kabul etmiş ve davalıların daireleri kırk beş gün içerisinde konut olarak tekrar kullanıma dönüştürmelerine hükmetmiştir.

18. Karar, temyiz üzerine onanmıştır.

19. Başvuranlar, 25 Temmuz 2000 tarihinde, davalılar aleyhine icra takibatı başlatmıştır.

20. Kararın icra edilmediği görülmektedir.

3. Hastane'nin lisansının iptal edilmesine yönelik idari yargılamalar

21. Başvuran İbrahim Ethem Özbakır, belirtilmeyen bir tarihte, Hastane'nin lisansının iptal edilmesi talebiyle Sağlık Bakanlığına karşı Ankara İdare Mahkemesi nezdinde dava açmıştır (bk. yukarıda 10. paragraf). Hastane, Bakanlık lehine yargılamalara katılmıştır.

22. Ankara İdare Mahkemesi, 28 Temmuz 1999 tarihli ara kararında, Hastane'nin lisansının yürütmesinin durdurulmasına hükmetmiştir. İlgili mahkeme, Hastane'nin sadece konut olarak düzenlenmiş bir bölgede inşa edildiğine ve imar planında hastanenin öngörülmediğine ve Çankaya Belediyesinin yapı kullanım izni çıkarmadığına karar vermiştir.

23. Hastane ve Sağlık Bakanlığının yürütmenin durdurulmasına karşı yapmış oldukları temyiz, 22 Eylül 1999 tarihinde bölge idare mahkemesi tarafından reddedilmiştir.

24. Bu süre içerisinde, yani 14 Ekim 1999 tarihinde, Çankaya Belediyesi, Hastane'ye yapı kullanım izni vermiştir.

25. Ankara İdare Mahkemesi, 17 Kasım 1999 tarihinde, yürütmenin durdurulması kararında belirtilen gerekçelerle aynı olan gerekçelerle Hastane'nin lisansını iptal etmiştir (bk. yukarıda 22. paragraf).

26. Bakanlığın ve Hastane'nin temyizine rağmen, Ankara İdare Mahkemesinin kararı, 18 Ekim 2000 tarihinde Danıştay tarafından onanmıştır.

4. Yapı kullanım izninin iptaline yönelik idari yargılamalar

27. Başvuranların binasında oturan bir şahıs, belirtilmeyen bir tarihte, 14 Ekim 1999 tarihli yapı kullanım izninin iptali için Ankara İdare Mahkemesi nezdinde Çankaya Belediyesine karşı dava açmıştır (bk., yukarıda 24. paragraf). Hastane, belediye lehine yargılamalara katılmıştır.

28. Ankara İdare Mahkemesi, 1/5000 ölçeğindeki kalkınma planlarının bölgede bir hastane öngörmediğine ve 1/1000 ölçeğindeki kalkınma planlarının halen bölgeyi konut kullanımı için düzenlediğine karar vererek 28 Eylül 2000 tarihinde yapı kullanım iznini kaldırmıştır.

29. Danıştay, 12 Nisan 2001 tarihinde, davalının temyizi üzerine, 1/5000 ölçeğindeki yeni bir kalkınma planının Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından onaylanma sürecinde olduğu ve dolayısıyla söz konusu süreç kesinleşene kadar Hastane'nin yapı kullanım izni konusunda bir kararın verilemeyeceği gerekçesiyle Ankara İdare Mahkemesinin 28 Eylül 2000 tarihli kararının yürütmesini durdurmuştur. Danıştay, 14 Şubat 2002 tarihinde, davayı yeniden inceleme için Ankara İdare Mahkemesine geri göndermiştir.

30. Davanın geri gönderilmesinden sonra, Ankara İdare Mahkemesi, 1/5000 ölçeğindeki yeni kalkınma planının Ankara Belediye Başkanı tarafından onaylanıp onaylanmadığını incelemiştir. İlgili mahkeme, yeni planın Belediye Başkanı tarafından reddedildiğini ve gözden geçirilmiş planın bu süre içerisinde sunulmadığını tespit ettikten sonra, 8 Ekim 2003 tarihinde Hastane'nin yapı kullanım iznini iptal etmiştir.

31. Danıştay, 26 Mart 2004 tarihinde, Ankara İdare Mahkemesinin kararını onamıştır.

5. Hastane tarafından Sağlık Bakanlığı aleyhine açılan yargılamalar

32. Çankaya Belediyesi, Ankara İdare Mahkemesinin kararına dayanarak Hastane'nin yapı kullanım iznini iptal etmiştir (bk., yukarıda 28. paragraf). Bu nedenle, Sağlık Bakanlığı, özel hastane lisansının sürdürülemeyeceği kanaatine varmış ve böylece 16 Şubat 2001 tarihli yazıyla Hastane'yi artık hasta kabul edemeyeceği konusunda bilgilendirmiş ve Hastane'ye tedaviyi tamamlaması veya aksi halde, hastalarını uygun hastanelere sevk etmesi için on beş gün vermiştir.

33. Hastane'nin Sağlık Bakanlığının 16 Şubat 2001 tarihli kararının kaldırılması için iki ayrı dava açtığı görülmektedir. Bu bakımdan, Hastane, Ankara Hukuk Mahkemesi ve Ankara İdare Mahkemesi nezdinde başvuruda bulunmuş ve Sağlık Bakanlığının kararının yürütmesini durdurmak için geçici tedbirin alınmasını talep etmiştir. Hastane, kalp ameliyatı geçiren ve hareket ettirilemeyen hastalar, Sosyal Güvenlik Kurumundan sevk edilen ve ameliyat programı yapılan muhtemel hastalar ve makineye bağlı invitro dölleme (tüp bebek) sürecindeki embriyolar bulunduğunu iddia etmiştir. Bununla beraber, Hastane, Ankara Büyükşehir Belediyesinin, hâlihazırda Hastane'nin bulunduğu alanda hastane öngören kalkınma planını 1/5000 ölçeğinde değiştirdiğini ve bu nedenle, Hastane binasının durumunun resmiyet kazandığını ileri sürmüştür.

34. Her iki mahkeme, sırasıyla 13 Mart 2001 ve 29 Mart 2001 tarihlerinde söz konusu tedbiri kabul etmiş ve Sağlık Bakanlığının kararının infazının, Hastane'ye ve hastalarına geri dönülemez zarara neden olacağına karar vermiştir.

35. Başvuran İbrahim Ethem Özbakır, Ankara Hukuk Mahkemesinin münhasıran idare mahkemelerinin yetki alanına giren bir ihtilafa ilişkin olarak geçici tedbir çıkarma yetkisi bulunmadığı gerekçesiyle 23 Mart 2001 tarihinde söz konusu mahkemenin kararına itiraz etmiştir. Ankara İdare Mahkemesinin 17 Kasım 1999 tarihli kararına atıfta bulunan başvuran, Hastane'nin lisansı konusunda nihai ve bağlayıcı bir mahkeme kararının bulunduğunu ileri sürmüştür. Başvuran, ayrıca, Hastane'nin söz konusu ihtilafta müdahil olarak katıldığı nihai mahkeme kararından haberdar olduğu için iyi niyetle hareket etmediğini ve bu nedenle, Hastane'nin söz konusu kararın sonuçlarını bilmiş olması gerektiğini iddia etmiştir. Son olarak, başvuran, belediyenin kalkınma planlarının, buna karşı itirazlar olduğu için onaylanmadığını ileri sürmüştür.

36. Ankara Hukuk Mahkemesi, 25 Nisan 2001 tarihinde, başvuran İbrahim Ethem Özbakır'ın itirazlarına dayanarak, ihtilafın idare

mahkemelerinin yetki alanına girdiğine karar vererek davayı yetkisizlikten reddetmiştir.

37. Bu süre içerisinde, yani 26 Haziran 2001 tarihinde, Sağlık Bakanlığı, Ankara İdare Mahkemesinin 29 Mart 2001 tarihli kararı uyarınca Hastane'ye yeni hastane lisansı düzenlemiştir (bk., yukarıda 34. paragraf).

38. Ankara İdare Mahkemesi, 25 Eylül 2001 tarihinde, Hastane'nin lisansının iptalinin, Danıştay'ın 12 Nisan 2001 tarihli kararı ışığında sürdürülemeyeceğine karar vermiştir (bk., yukarıda 29. paragraf).

39. Danıştay, 25 Mart 2005 tarihinde, Ankara İdare Mahkemesinin 25 Eylül 2001 tarihli kararını bozmuştur.

6. Mahkeme kararlarının icra edilmemesine ve özel hastane yönetmeliklerinin bazı hükümlerinin bağdaşmadığına yönelik olarak Sağlık Bakanlığı aleyhindeki idari yargılamalar

40. Başvuran Selahattin Yazıcı, belirtilmeyen bir tarihte, Sağlık Bakanlığına başvuruda bulunmuş ve Hastane'nin yapı kullanım iznini ve lisansını iptal eden yukarıda anılan mahkeme kararlarına dayanarak Hastane'nin kapatılmasını talep etmiştir.

41. Sağlık Bakanlığı, söz konusu talebe yanıt vermemiştir. Başvuranlar, daha sonra, Sağlık Bakanlığının özel hastanelerinin yerleşim bölgelerinde faaliyet göstermelerine izin veren yeni bir yönetmeliği kabul ettiğini öğrenmiştir.

42. Başvuran Selahattin Yazıcı, Sağlık Bakanlığının hastanenin kapatılması konusunda adım atmamak suretiyle eylemsizliğinin kanuna aykırı olduğunu iddia ederek 12 Temmuz 2004 tarihinde Danıştay nezdinde dava açmıştır. Başvuran, ayrıca, Sağlık Bakanlığı tarafından kabul edilen yeni yönetmeliğin belirli kısımlarının, Özel Hastaneler Kanunu ile bağdaşmadığını ileri sürmüş ve bu nedenle, Danıştay'ın söz konusu kısımları hükümsüz kılmasını talep etmiştir.

43. Danıştay, 25 Mart 2005 tarihinde, başvuranın talebini kısmen kabul etmiş ve konuya ilişkin nihai mahkeme kararları göz önüne alındığında, Sağlık Bakanlığının Hastane'nin faaliyetini durdurma konusunda zımni olarak eylemde bulunmayı reddetmesinin kanuna aykırı olduğuna karar vermiştir.

44. Hükümet, görüşlerinde, Hastane'nin faaliyetine devam ettiğini Mahkeme'ye bildirmiştir.

B. İlgili İç Hukuk

45. Sağlıklı bir çevrede yaşama hakkına ve yerel makamların mahkeme kararlarını icra etme görevine ilişkin ilgili hukukun açıklaması, *Okyay ve Diğerleri/Türkiye* (no. 36220/97, §§ 46, 50 ve 57-59, AİHM 2005-VII) kararında bulunabilir.

46. İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun (2577 sayılı Kanun) 2. maddesi, hukuka aykırı bir idarî işlemde dolayı şahsi menfaatleri ihlâl edilenlerin söz konusu eylemin iptali için iptal davası açabileceğini öngörmektedir. İdare mahkemesi davası, bir idari eylem ve işlemde dolayı kişisel hakkın ihlâl edilmesinden dolayı da açılabilir. Bununla beraber, 2577 sayılı Kanun'un 5 (2) maddesi aşağıdaki gibidir:

“Birden fazla şahsın müşterek dilekçe ile dava açabilmesi için davacıların hak veya menfaatlerinde iştirak bulunması ve davaya yol açan maddi olay veya hukuki sebeplerin aynı olması gerekir.”

ŞİKÂYETLER

47. Başvuranlar, Sözleşme'nin 8. maddesi kapsamında, özellikle dayanılmaz derecedeki gürültüden dolayı sağlık sıkıntısı çektiklerinden ve yaşadıkları ortamın mahallelerinde faaliyet gösteren Hastane'den dolayı kötüleştiğinden şikâyetçi olmuşlardır. Başvuranlar, ayrıca, Sözleşme'nin 6. maddesi kapsamında, yerel makamların Hastane'nin kapatılmasına

hükmeden çeşitli mahkeme kararlarını icra etmemesinden şikâyetçi olmuşlardır.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

A. Tarafların Beyanları

48. Hükümet, ilk olarak, bir yasal temsilci atamamış olan ve Mahkeme'nin yazılarına yanıt vermemiş olan tüm başvuranlar bakımından başvurunun kayıttan düşürülmesi gerektiğini iddia etmiştir.

49. Hükümet, ayrıca, başvuranlar Ningur Noyanalpan, Canan Aksoy, Halis Aksoy ve Hadiye Nugay'ın Sözleşme kapsamındaki haklarının ihlal edildiği iddiasıyla ulusal mahkemeler nezdinde dava açmadıklarını ve dolayısıyla, iç hukuk yollarını tüketmediklerini iddia etmiştir. Diğer başvuranlar konusunda, Hükümet, başvurularının altı aylık süre sınırının dışında yapıldığını iddia etmiştir.

50. Başvuranlar Ningur Noyanalpan ve Canan Aksoy, Hastane'nin faaliyetinin neden olduğu sıkıntılara son vermeye çalışırken zamandan ve masraftan tasarruf etmek amacıyla diğer başvuranlar ile birlikte yasal ve idari hukuk yollarını ayrı olarak takip etmeye karar verdiklerini ileri sürmüşlerdir. Söz konusu başvuranlar yargılamaların tarafları olmasalar dahi, adli yargılama açmış olan başvuranlarla ortak bir menfaati paylaştıklarını belirtmişlerdir.

B. Mahkemenin değerlendirmesi

1. Başvuranlar Ayşenur Noyanalpan, Halis Aksoy, Hadiye Nugay, İbrahim Ethem Özbakır ve Selahattin Yazıcı hakkında

51. Mahkeme, uygulamasına göre, 36 §§ 2 ve 4. maddelerinde tanımlandığı üzere uygun yasal temsil gerekliliğine uyulmamasının, yargılamaların düşürülmesiyle sonuçlanabileceğini yinelemektedir (bk.,

diğerlerinin arasında, *Grimaylo/Ukrayna*(k.k.), no. 69364/01, 7 Şubat 2006, ve *R.W./Hollanda*(k.k.), no. 37281/05, 14 Eylül 2010).

52. Mahkeme, kendisi tarafından başvuruların iki defa yani 31 Ekim 2017 ve 12 Ocak 2018 tarihlerinde Mahkeme önündeki yargılamalarda bir temsilci belirlemelerinin istendiğini (bk. yukarıda 1. paragraf) kaydetmektedir. Ancak, başvurular, söz konusu yazılara cevap vermemişlerdir. Son yazının 12 Şubat 2018 tarihine kadar bir temsilci belirlemedikleri sürece Mahkeme'nin davayı kayıttan düşürebileceğine dair açık ve kesin bir uyarı içerdiğini ve bu süre sınırının geçmesinden itibaren uzun bir zaman geçmiş olduğunu dikkate alarak, Mahkeme, başvurunun incelenmeye devam edilmesine ilişkin olarak haklı bir gerekçenin bulunmadığı kanısında olma uygulamasından sapmak için hiçbir neden görememektedir (Sözleşme'nin 37 § 1 (c) maddesi; bk. *Grimaylo*, a.g.e.; *R.W./Hollanda*, a.g.e.; ve *Engwer/Almanya*(k.k.), no. 76871/12, 25 Mart 2014).

53. Bununla beraber, başvuruların Mahkeme'nin son iki yazısına yanıt vermemesi, Sözleşme'nin 37 § 1 (a) maddesi anlamında artık başvurularını takip etmek istemediklerinin bir göstergesi olarak görülebilir. Son olarak, Mahkeme, 37 § 1 maddesinin son cümlesi uyarınca, Sözleşme ve Protokollerinde tanımlanan insan haklarına saygı bağlamında davanın incelenmesine devam edilmesini gerekli kılan hiçbir özel durumun bulunmadığı sonucuna varmıştır.

54. Bu doğrultuda, Mahkeme, somut başvurunun Ayşenur Noyanalpan, Halis Aksoy, Hadiye Nugay, İbrahim Ethem Özbakır ve Selahattin Yazıcı tarafından yapıldığı ölçüde kayıttan düşürülmesi gerektiği kanaatindedir.

2. Başvurular Ningur Noyanalpan ve Canan Aksoy hakkında

55. Mahkeme, Sözleşme'nin 35 § 1 maddesinin başvuruların iddia olunan ihlaller bakımından tazmin sağlamak üzere mevcut ve yeterli olan

hukuk yollarına normal bir şekilde başvurmalarını gerektirdiğini kaydetmektedir.

56. Bununla beraber, Mahkeme, 2577 sayılı Kanun'un 2. ve 5 (2). maddelerinin, bir şahsın ayrı dava açma veya menfaatlerinde iştirak bulunması şartıyla birden fazla şahsın müşterek dilekçe sunma hakkını güvence altına aldığını kaydetmektedir (bk. yukarıda 46. paragraf). Bununla birlikte, Mahkeme, başvuranlar Ningur Noyanalpan'ın ve Canan Aksoy'un ulusal mahkemeler nezdinde ayrı bir şikâyette bulduklarını veya Sözleşme'nin 8. maddesi kapsamındaki haklarının iddia olunan ihlalinin mağduru olduklarını iddia eden diğer başvuranlar tarafından açılan yargılamalara katıldıklarını gösteremediklerini kaydetmektedir. Sonuç olarak, Mahkeme, söz konusu başvuranların iç hukuk yollarını tüketmediği ve 8. madde kapsamındaki şikâyetlerinin, Sözleşme'nin 35 §§ 1 ve 4. maddeleri uyarınca iç hukuk yollarının tüketilmediği gerekçesiyle kabul edilemez bulunması gerektiği kanaatindedir.

57. Mahkeme kararlarının icra edilmemesi hakkındaki Sözleşme'nin 6. maddesi kapsamındaki şikâyetleri konusunda ise Mahkeme, bir şahsın tarafı olmadığı yargılamalarda haklarının ihlal edildiğinden şikâyetçi olamayacağını yinelemektedir. Dolayısıyla, söz konusu şikâyet, 35 § 3 maddesi anlamında Sözleşme hükümleriyle konu bakımından (*ratione materiae*) bağdaşmamakta olup, 35 § 4 maddesi uyarınca reddedilmesi gerekmektedir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy birliğiyle,

Başvurunun başvuranlar Ayşenur Noyanalpan, Halis Aksoy, Hadiye Nugay, İbrahim Ethem Özbakır ve Selahattin Yazıcı tarafından yapıldığı ölçüde kayıttan düşürülmesine;

Başvurunun başvurular Ningur Noyanalpan ve Canan Aksoy tarafından yapıldığı ölçüde kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir*.

İşbu karar, İngilizce olarak tanzim edilmiş olup, 9 Mayıs 2019 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Julia Laffranque
Başkan

EK

No.	Ad SOYAD	Doğum Yılı	Uyruk	İkamet Adresi	Temsil eden kişi
1.	Ningur NOYANALPAN	1944	T.C.	Ankara	Kendisi
2.	Canan AKSOY	1947	T.C.	Ankara	N. Noyanalpan
3.	Halis AKSOY	1941	T.C.	Ankara	
4.	Ayşenur NOYANALPAN	1955	T.C.	Ankara	
5.	Hadiye NUGAY	1946	T.C.	Ankara	
6.	İbrahim Ethem ÖZBAKIR	1949	T.C.	Ankara	
7.	Selahattin YAZICI	1931	T.C.	Ankara	